

Стварање имена народа и држава; Легенде које то заправо нису :

Драги и поштовани љубитељи истинске знаности и науке, моја књига је посвећена свима нама заједно. Управо зато сам желео цитирати много аутора и мојих познаника са Фејсбука, било да су : професори универзитета, инжењери, доктори, правници, обични Историјски и Језички ентузијаста. Наравно све сам то чинио после опширне и дуготрајне провере од скоро 4 године. Многе теме са којима се већина „мојих колега=штреберчина/бифлатора” нису икако желели и почети занимати, ја сам баш те теме узео за своје основне. Знам да ће вам делови књиге изгледати као научна фантастика али ја сам заиста ишао математичком логиком која гласи ако је већ очигледно јасно да су многе чињенице сасвим лажно приказане и да чак уопште и нису приказане, зашто онда неспоменути барем нека објашњења о темама које остали научници и истраживачи нису успешно могли приказати ? Једноставно ја сам граничне теме желео приказати на неки свој оригиналан начин ! Када нисам имао коначни закључак ја сам и рекао да је то оно што је доступно и оно што сам ја могао сазнати а на вама је да закључујете сасвим слободно и оригинално . . . Када сам објашњавао наш : језик, старе религије, легенде, обичаје, ношње, музичке инструменте, начин исхране, имена племена и тако даље, ту нисам било какве двојбе и тројбе. То су моји коначни закључци а шта ћете о томе мислити ? Ја са тиме немам 1 % везе јер ја нисам писао шта се мени свиђа. Тога је било у почетку писања књиге али како сам приметио да то нема подлогу у стварној Историји, избрисао сам сваку такву тврдњу. Ако негде наиђете на моје објашњење да име Хети значи : „Војници цара Сунца уједињени” то је остало још из 2012. године а где год сам видео током прегледа књиге, ја сам то избрисао. Књига је преобимна да је читам 10 пута, ипак носим наочаре и нежелим уништити своје очи а током писања књиге често су ми биле жешће крваво црвене. Разумете ме. Суштина је да је то била њихова животна функција а њихово име значи : „Бели Људи краљевског порекла”. Чињенице

су толико сложене а толико тешко спојиве и провериве да сам током приближно 3,5 године склапао претешки мозаик. Ситуација је приближно иста са разбијеним стаклом у које је пуцано из против ваздушног топа имена Прага. Све је разбијено до тако малих зрнаца која су суштински кристали кварца и делови песка а сви тако много личе. Овако приказано то је сасвим немогуће схватити. Управо зато сам тражио оне делове који су мање разбијени и користио их као острва знања у огромном мраку незнања. Мало по мало и склопио сам нашу причу. Није коначна сигурно, али је принципијално сасвим тачна. Оно што би вас све сасвим нервирало и доводило у очај сам изоставио, много тога сам прећутао. . . али о нама Србима како себе сада у 21. веку зове, рекао сам све што сам закључио и све оно што су многи уз мене закључили (некада давно и у скорије време) , чега су и лично били сведоци. Ситуација је била таква да сам око 300 стране имао слику Света у којем су Србијан Ариа дошли до Аустралије и гледао сам куда су се могли искрцати на најмањи Светски континент. Тада сам писао да ћу прегледати све доступне легенде Абориг/цина и ако у било којој спомену белопуте Људе који су дошли са севера или запада на њихову Земљу, знаћу да се ради о нама. Тога текста више нема али има писма Србице у Аустралији и оног разговора са Аборигином којег сам сазнао унакрсним и дуготрајним испитивањем нашег пилота којем сам бесплатно=поклонио право читања књиге. У томе тренутку књига није и личила на ову садашњу, јер све што је сем увода на почетку, дописао сам у 2. половини 2013. и током ове 2014. године. Како је време одмицало све више сам уочавао неке битне појединачне разлике између мене и оних који су ми били узор и идејни водичи у моме истраживању. Дакле подударам се од 91 до 85 %, волим то прецизно исказивати, али оних 9 до 15 % је моје и сасвим ново а оригинално откриће. Једноставно ја сам у научном смислу био свеобухватнији и темељнији а моје разумевање барем великог броја античких речи до којих сам дошао истражујући је напредније и тачније од мојих претходника. Ја сам објаснио сасвим логично и

веома јасно појмове о којима они нису икада и говорили. Оно што је посебно важно, токо мкњиге сам нагласио да они које зову „Неоромантичари/Аутохтонисти” су превише често ишли ка неосрбизовању речи из древног времена антике а ја сам управо нагласио : „Људи су записивали онако како су чули и како су говорили; а дали (Ово „дали” сам посебно објаснио током књиге.) се то некима свиђа или не то је потпуно неважно.” Управо зато сам користећи сасвим неоспорно позната имена из великог броја царстава и народа а превodeћи их нашим Србским језиком (То сам исто посебно објаснио.) успео велики број њих приказати онаквим каквима јесу била ! Србска и слична Србским што говори о сродности старог Србског језика са језицима које сматрају много древнијим од такозваних „Славенских/Словенских” ! Да нагласим ја нисам икада рекао да постоје Сирене и Тритони али непада ми напамет да се смејем и кажем да непостоје јер управо тај стил квазилогике која се унапред сасвим безразложно назови закључује нас је и довео ту где смо сада. То је баш нигде и никада ! Током књиге нисам желео поштовати званичну граматику српског језика већ сам стварао Граматику Србског језика од 32 гласа што је посебно важно нагласити, уз то ја сам нагласио много пута да немогу нашим садашњим језиком објашњавати језике старе 4 до 6000 година. Када год је званична граматика, коју сасвим познајем, за шта сам прави експерт, била врло корисна, то сам и наводио, поредио те објашњавао а таквих је случајева било на стотине. Дакле и поштовао сам је колико ми је то било корисно, не само мени већ и вама, дакле нама свима. Управо сам из страшно захтевне анализе нашег садашњег језика и свега онога што говоримо а чак и незнамо шта значи, гледајући доступне речнике древних речи и сам без њих закључујући исто или слично, схватио шта уопште представља име које сада скраћено изговарамо Срби и ко смо ми уопште некада заиста били. Корен живи, цивилизације белопутих народ пореклом на е континента : Европе, Африке и Асие а не „Азије” ! За разлику од оних који сасвим безразложно идеализују прошлост и повест само зато што мисле да је наша, ма

шта то и може значити, ја сам и на оваквим примерима сачинио сасвим различит приступ доступним чињеницама и онима које сам лично утврдио. Опет је логика сасвим јасна. Ми сада имамо неку нашу садашњост али она није идеална нити је икада били нити је икада и могла бити. Одакле онда идеализована прошлости и чему она уопште служи ?! Одговор је једноставан, служи бацању блата и прашине на ту исту прошлост и њено дезавуисање. Јер идеали су лажи, те падају у прах врло лако а догађаји из прошлости су се заиста догодили. Дакле нећу да их додатно прљам и исмејавам идеализацијом већ ћу их приказати баш онако како сам ја то схватио али увек на тај начин да то нама буде од користи а ово задње је практички сасвим немогуће, чак и теоретски. Сада знате колико је то тешко ?! Претешко и сасвим недостижно. Зато овакву књигу неће ико икада, не нико никада што је двострука негација те је потврда, да икада и покуша написати. Неће успети и за 1000 година неко ишта слично и написати, а ако напише мораће ме много цитирати. Уосталом ова књига је наша на чему сам инсистирао дакле без егоцентрије а то олакшава оно што је немогуће и доводи у могуће. Знате много просечних умова и још неколико генијалних умова заједно су надљудски ум, а то је ипак довољно за овакво истраживање и научни подухват. Прошлост је често била славна мада је то заиста тешко дефинисати у категорији шта је то слава. Ипак много чешће прошлост је била заиста грозна баш као и садашњост а ја то нисам желео прећутати јер ја јесам прави Историчар. Искрено ћу рећи, не знам ко је био Србо Макеридов јер када сам читао о њему деловала ми је прича мало чудна али се сигурно ради о нашем Арианском цару којег су калсичном апотеозом, проглашавањем за хероја па потом бога, тако касније и замишљали. Управо зато је врло важно нагласити да сам како ми је знање експоненцијално расло склапао јасну слику да су ти богови уствари ЉУДИ ! Ово ја најбитније за нас. Видећете и за јунака Одина, из књига Милоја С. Милојевића, који је једини и 1. син својега оца Бора а они су заиста били исто што и Срби, од наших племена : Сканди, Анди, Анти, Раси, Венди, Сорби

а изгледа и Слави. Прошлост је све што је старије од 3 секунда што су Физичари и Астрономи јасно установили, а то је ипак скоро 100 % нашег постојања. Дакле ми смо жива прошлост а : прошлост, садашњост и будућност су једно, те је свака тачка у простору и времену спојена са оном другом и милијардитом . . . Није брисана и уништавана само наша прошлост већ је лажирана и наша садашњост : победа над Фашизмом и Националсоцијализмом, Јосип Броз Тито, ратови у Кореји и Вијетнаму, све Америчке превентивне акције како они то воле казати, рат за Фокландска острва Британије против Аргентине, рат у некадашњој Социјалистичкој Федеративној Републици Југославији, гађање пијаце Маркале, геноцид у Сребреници који је лажно приказан иако га је било и то на обе стране, преговори у дворцу Рамбује крај Парис/„з”а, маскар Албанских Шиптарских цивила у селу Рачак, бомбардовање Савезне Републике Југославије, Кумановски споразум, бомбардовање Сједињених Држава Америке оним чувеним отетим авионима . . . а краја нигде ! Све је то жестока лаж а сада је то „Историја”. Одатле вам је јасно шта је Историја : „Гомила бесмислица око којих смо се договорили;” што је рекао „Цар Француза” Наполеон Бонапарта. Правилно речено лудачке лажи и хистерија. Ја током књиге нисам икада закључио да живот може настати а то је један од основних разлога зашто нешто и неко које и који немогу настати остаје забрањено. Зато имате моју књигу и реално небих желео да се моја књига штампа јер ја сам тада готов али стварно. Тако то функционише а и одатле водите своје принципијалне закључке. Нити је први пут нити 1000. Тако је увек било и остало а управо зато је у последњих приближно 1000 година, Западна Ромакатоличка црква малтретирала цео Свет да се несазна било шта стварно јер они и нису црква већ криминална мафијашка организација која води своје корење из античких царевина и свега онога што је тешко и приказивати Људским речима али је грозно. Коме се ово свиђа или несвиђа то се мене нетиче јер се то мени прво несвиђа а Људи се понашају као мала деца па мисле да ће својим свиђањем или несвиђањем нешто

променити. Ово је стварно јадно. Током књиге сам често анализирао Енглески језик и Србизме у њему а не неке Санскритизме и којешта. Логично је да је та тема наслова : „Србизми у Енглеском језику :” посебна тема са својим почетком и крајем на неких рецимо 40ак страница. Ипак то није случај а морам вам објаснити зашто је то тако. Ја једноставно нисам имао идеју да пишем одвојени Ворд докуменат са овом темом и да га једноставно додам као завршено поглавље у књигу што би било савршено, једноставно нисам имао ту идеју, а те речи сам откривао скоро 10 година, дакле много раније од почетка писања књиге 2011. године. Ове Србизме у Енглеском језику сам дописивао у многим поглављима како сам се сетио, а надам се да ће вам то бити интересантно иако није баш идеално решење. Надам се да се због тога нељутите јер ја бих 1. желео да је било другачије. Нисам могао да мислим о свему истовремено а ту је постојао још 1 озбиљан проблем. Како је књига прелазила 500, па 700 до 943 страница, пошто је имала много фотографија а Ворд је квалитетан и опширан запис свако ново промењено снимање књиге је постајало право мучење. Знате оно : „нот респондинг, ерор, вронг, цан нот цомплет. . .” При томе књигу сам снимао на 2 хард диска, један преносни УСБ Флаш и на самом рачунару у 2 различита фолдера што је било и 3 пута теже. Пошто сам се у основној и донекле у средњој школи бавио сликарством а потом само карикатуром и графиком, волео сам увек тај доживљај очима јер он говори више од речи а на тим сликама сам често додавао текст да би вам све било много јасније и једноставније. Свака нова озбиљна фотографија која је спојена из више слика је отежавала снимање књиге, те сам се трудио да је њен квалитет што бољи а снимак што мањи могући. Некада је то било немогуће. Ипак ви сада имате и „празник за очи” како ми то често волимо казати. Ова књига из тога угла није оно што би рекли дефрагментована што би било лепо, али ја једноставно нисам 2011. знао то што знам сада 2014 . године. То је био процес : сазнавања, проверавања, упоређивања, закључивања, одбацавања нечијих закључака и потврђивања

неких других које сам одлучио и коначно цитирати, при томе је значило и моје ново научно достигнуће. Управо зато сам се на исте теме враћао много пута да би их до краја књиге заиста коначно објаснио. Током књиге сам нагласио да ћете на много места видети да долази крај књиге али једноставно недође јер сам управо тада размишао да пишем закључак. Једноставно у таквим тренутцима нисам зано шта више да кажем и питао сам се хоћу ли заиста успети написати овакву књигу која је : „Свје и свја ?!” Било је заиста тешко али сам ипак то некако довео, не до краја, јер краја и нема већ до неког облика у којем, барем по мени, ви нећете суштински бити ускраћени за све оно што нам је важно и корисно да знате а чиме се можете поносити и рећи странцима због чега ће „зинути и остати без текста”, јер шта 2. тада и могу рећи ? Ништа ! Ја нисам робот па и нисам успе дефрагментовати књигу а да јесам, мислим да би вам била превише мучна, барем ја то тако схватам. Ова књига има идеју и оно што кажу душа, мада је то претеривање, али ако је део по део завршена онда је то машинерија и роботизовање, нема слободе и све је сувише неприхватљиво за мене јер све је овде врло повезано. Наравно ако будем као посебан докуменат написао : „Србизми у Енглеском језику” ја ћу вама такав ПДФ и поклонити. Што се тиче навођења литературе то сам урадио сасвим оригинално. Нисам желео да у фуснотама малим словима на доњем делу странице читате у којој књизи и на којој страни је неко некада нешто рекао или чуо да је неко . . . рекао или учинио. Плус ја носим наочаре те ми је таквих фуснота са Философског факултета у Новом Саду, одсека Историја већ било и превише. Уосталом то је опште прихваћени стил писања, уопште га не критикујем јер би било неосновано, само ја сам желео да баш сви ви прочитате које су то књиге. Дакле, писао сам их све истим фонтом 16, писма Георга Болд, дакле подебљаним словима као и остали текст; бројеви су ми били Ариал и то је то. Рекао сам вам на мојем Фејсбуку да ми је говор за књигу написао наш доктор Антропологије, професор у пензији Србољуб Живановић. Логика просечног читаоца би била да би такав говор и коментар требао

бити на почетку моје књиге, ипак ја сам одабрао да разговори са др. Србољубом Живановићем заузму читаво поглавље у мојој књизи, те је то све веома повезано и корисно видети на 1, исто месту. Говор ми је написао код 710 стране књиге а на крају ова књига има 943 стране уз овај посебан текст само за вас, који и не рачунам. Током књиге сам додавао његове коментаре на моје објаве њему и посебно сам их додавао уз теме које сам обрађивао. Ти коментари који су дакако цитати његових речи у контексту тема које сам тада обрађивао су остали изван оног једног посебног поглавља. Што се тиче сарадње, у књизи ми је донекле помогао и Јован Илић Деретић а имате и цитате његових речи мени. Корисно је свакако. Јован је лично нагласио да не жели писати и закључивати о темама за које нема сигурне доказе те не жели излазити у јавност пре времена са неки мзакључцима који могу испасти само тврдње иако су његови закључци за многе Историчаре наравно само безначајне тврдње. Јована сам донекле критиковао иако га много уважавам, ма критиковао сам и самога себе јер сам избрисао једно 100 страна којих сам већ био написао. Он није хтео игде јавно споменути било какву назнаку за Србе Ариане у Аустралији, али у мојој књизи ћете видети да је ипак споменуо. Дао сам му све за мене доступне чињенице како би испитали племена Аборигина из националног парка Дундас у Аустралији о народу са крстом и 4 С Сребрне боје који је генерацијама ратовао са њима. Сада шта ће проверавати и дали ће, ја са тиме немам било шта. Желео сам да и моје сестре Ангела Илинка са 2 имена и Тијана од рођене тетке Гордане у Аустралији барем нешто више сазнају о томе. Разговарали смо на Енглеском језику али сам добио само прекид Фејсбук пријатељства са Тијаном својом сестром. Онда ми је Ангела објаснила да је тамо кривично дело узнемиравања Аборигина од стране белопутних Људи, било какво испитивање и слично а они су сада : алкохоличари, лопови, лажови, наркомани и убице те веома чудни Људи. После свега шта су им белци од антике до данас учинили то је оставило катастрофалне последице по њих о чему ћете читати. У антици су

победили Србијан Ариа и протерали их из Аустралије (по тој причи наравно), али Енглеску окупацију нису поднели, баш као и домаће становништво обе Америке уз велики део црнопутних негроида Африканаца, некадашњих робова. Мени је то лично веома криво и тужно, те сам чак рекао Јовану Илић Деретићу ако се заиста потврди да су ти некада огромни Срби то њима заиста учинили да први треба да им се извинимо за недела наших предака. Објаснио сам у чије име, како и зашто је то чињено. Дакле како сам рекао, ја уопште неидеализујем прошлост а и ова садашњост нам је жешће килава као што и знате. Срби су били највећи освајачи на овоме Свету у свим временима а прича како смо увек бранили само своје су лупетачине и којешта. Током писања књиге сам често разговарао са многима па и Дејаном Лучићем. Морам признати да су то неки приметили па су рекли да ми је Дејан Лучић ментор, а мени је то наравно било чак и смешно. Рекао сам таквим Људима : „Какав је мени Дејан Лучић ментор када сам му ја неколико пута рекао да није у праву ? При томе и он је мени то неколико пута казао . . .” Мобилним телефоном сам само једном са њиме разговарао јер ми је био срушен Фејсбук хакерским нападом те ту баш немам шта посебно наглашавати. Важно је да је мени Дејан скоро рекао, дакле Августа 2014. године, да књижара Лагуна за коју он пише, нештампа неинтересантне књиге без обзира на квалитет (Споменуо сам му моју следећу књигу : „Ракетни и млазни авиони 20. и 21. века.”), већ романе које доста често читају те дакле доносе зараду. Ово је врло користан савет и за мене. Ако будете посебно пратили моју књигу она има елементе и романа, Историјског Презента да вам приближим прошлост а укључује исповести сведока и многе цитате. Ја сам сигуран да је књига интересантна јер иако је сасвим научна, она је истовремено и мешавина више жанрова. Из разлога што ја нашу Историју и садашњост коју нам подмећу сматрам скупом огромног броја опасних криминалних чинова ова моја књига је и класична криминалистичка истрага и утврђивања чињеница : ко је где, када и шта радио а зашто и зашто се о томе ћути. Сада се баш и нећути

што сам такође нагласио. Дакле све је одавно признато по 100 пута само „као није званично”. Класичан вид патетично али опасног замајавања нас правих научника/зnanственика. У књизи сам се дотакао и Философских : тема, теза и идеја па сам их често негирао поготово ону : „Све тече/све се мења; Знање ослобађа.” Разлог за овакав мој приступ су чињенице и шта оне могу а шта заиста чине. Дакле када видите да сте роби колико сте роб а колико сте немоћни да било шта променити, то није ослобођење већ очај. Хераклит је гледао реку па је рекао да се не може Човек окупати у истој реци данас знамо да су то лупетачине. Гледа се корито кроз које вода тече и њен хемијски састав, те ако је састав сличан и њен ПХ фактор то је иста река и сада и пре 6000 година. Наравно загађење и . . . мењају доста али суштину разумете, уз то ја сам вам током књиге јасно показао да су многе наше речи остале непромењене током задњих 6000 година а то није мало. Дакле, нетече баш све и немења се много тога, скоро уопште, него остаје врло слично или чак сасвим исто. То исто је код извора, корена нечега јер је баш ту основа, а та основа смо ми. Наравно и ми и многи други народи о којима сам вам током књиге подробно објашњавао, баш све што сам могао закључити и сазнати. За мене сада заиста важи онај наслов Олге Луковић Пјановић : „Срби народ најстарији”; али је најстаријих још барем 5 или 6; можда и много више а у то сам 100 % сигуран. Знате време је врло чудан појам и дефинисати било шта кроз ову категорију је врло тешко поготово што сам вам током књиге показао да су се многе расе Хомо врста појављивале и нестајале са Земље а остали смо само још ми, Хомо Сапиенс Сапиенс, уз по некима Људи са Тибета на Хималајима, такозваним „Денисовцима” који су наводно по новим ДНК испитивањима другачија раса од наше али комплементарна за размножавање са нама наравно. Овакве закључке немогу још коментарисати јер нисам видео таблице поређења ДНК њих и нас. То ће ускоро бити сасвим јавно објављено те ћемо сви видети. Судбина већине њих је врло тужна. Још се донекле држе Индијци и Кинези који су мноштво народа и култура док је Народна

Република Кина скоро сасвим прекинула везе са Царском Кином и њеном традицијом, а сада то полако мења. То чини да би повратила славу позивајући се на своју древност. Врло симпатично а исти тај је систем скоро уништио своју прошлост. Ово вам је готово принцип који се свуда појављивао током хиљада година : рушење градова, паљење библиотека, уништавање древних башта у којима су гајење ретке животиње и биљке, уништавање музеја и архива . . . а краја нигде. Мало је шта а често сасвим случајно сачувано. Опет от што је сачувано и што се може приказати на неки јасан начин многима смета јер то није оно што је данас, дакле мења Историју а она је фалсификат. Велики садашњи народи и нације немогу прихватити да су настале од својих „млађих и малих рођака”, а ту првенствено мислим на Русе који су по најдревнијем пореклу, баш сви СРБИ ! Тај списак је превелик. Рећи ћу вам још нешто. Совјетски Савез у такозваном 2. Светском рату је био победник што је опште познато али списак недела које је он починио самом себи и свима око себе је сасвим језив. Оно што је још горе је да Људи идеализују Црвену армију и повезују је са падом Адолфа Хитлера са којим је иста армија много сарађивала али не само до 22. Јуна 1941. и почетка операција Барбароса већ и од Августа 1944. до Јануара 1945. на крајњем северу Еворопе. СССР је директно учествовао у гушењу Варшавског устанка Пољака и Јевреја који су их дозивали у помоћ 3 месеца и управо због доласка Црвене Армије су подигли тај устанак. Совјети су пило Водку, јели шта су имали јести и гледали истребљење читавог града. То је био страшан злочин. Истовремено они су заједно са Западним Савезницима одбили предају 2 групе Дојчерских армија половином Септембра 1944. године уз њихово разоружавање али у Главном Штабу генерала Југословенске Војске у Отаџбини, Драгољуба Михаиловића Драже. Сви знате за њихову заједничку окупацију са Нацистима 1939. године Пољске Републике и стрљање у Катинској шуми највећих Пољских официра а све је била освета за гушење Октобарске Црвене Бољшевичке револуције 1920. године управо у битци за Варшаву.

Све је то учињено и у битци за Варшаву која се десила тек онда када је њено становништво скоро савим побијено од Нациста. Дакле сасвим намерно. Рат је намерно растегљиван, жртве како се Енглески каже планиноване а све је било иживљавање. Совјети су на Источном фронту ратовали и са благо је рећи лудацима, црним легијама Усташа доктора Анте Павелића а знате шта се десило ? Оне које су похватили а многи су им се Хрвати као Славијани и преварени од злог Гитлера . . . тра ла ла, прошли кратку идеолошку обуку па су као Југословенски добровољци слани на Југославију. У Југославији, заправо Србији су : клали, вешали, палили, силовали, стрељали и крали а протеривали ! Цела битка за Београд Октобра 1944. године је била фарса и лудило јер се све могло завршити још 15. Септембра 1944. године. То није одговарало и Истоку и Западу а Тито је рекао : „Да Усташе нису побили толике Србе у Јасеновцу, никада ми Комунисти неби владали Србијом. Према Србији сем ора понашати као према окупираној држави.” Ипак баш је Србија била антинацистичка и антифашистичка али дупло у свој тој лудници. Телевизијска серија Отписани коју смо сви тако радо гледали је исто тако лупетачина а оно што није је само производ одбијања предаје Немаца како их ми зовемо, некада Немади, још раније Теути=Дојче ! Равногорци су похватани од Дојчера и послани у логоре 3. Царства а одатле када је дошла Црвене Армија када су препознати као Равногорци су иако су били заклетни антинацифашисти, пребачени су у сточне вагоне и масовно послати на исток у гулаге Совјетског савеза да тамо помру као робље, јер су били идеолошки непријатељу Комунизма. Све заједно са тиме, Црвена армија је масовно разоружавала Југословенску Војску у Отаџбини због чега су многи Срби извршили самоубиство а Србија је пала у Бољшевице руке. Да се разумемо, отац моје мајке Лазар Стојчевић је био Партизан и мрзео је до краја живота Четнике како их је најрадије звао али за мене је био јунак, само мало неупућен у намештаљку којом су надупропасти по 100. пут нас Србе. То тек сада почињемо иоле схватати. Али да је већина Срба Партизна знала да је Јосип Броз

Тито подметнут лик и да су Србе Партизане који су позивали 1943. на пробој ка логору Јасеновцу стрељали јер су говорили о лудачким злочинима Усташа против Срба, уз страшна безразложна стрељања Срба и многих невиних Јуди, неби „Тито” и та банда коју је он заиста представљао дуго владала Србијом. Неби постојала и Југославија која је такође подметнута Србима а увек је то и била. То уопште нема везе са краљем Петром 2. Карађорђевићем који је по мени петоразредни квази лик. Немојте покушавати са мном водити полемику о њему јер све што сте икада и чули или прочитали о њему ја то знам пута 1000. Да се разумемо у вези тога. Немојте се због тога увредити, ја сам једноставно професионални Историчар за древну антику и „2. Светски рат”. Дакле видели сте шта значе победници у 2. Светском рату а ово није и 30 % тога безумља и криминала. Нећу да се читаоци моје књиге шлогирају али заиста, јер да ја напишем књигу о „2. Светском рату”, председник Русије би долазио у Београд на рапорт, али стварно уколико би ја поживео дуже од 2 дана. То исто важи и за ону западну багру. Исто били и остали. Нити је то био 2. Светски рат нити је Нацифашизам уопште поражен. Да вас више незамамрам са том темом јер је стварно и превише мучна. Надам се да сте и из овог мојег „писанија” како су га неки назвали, научили нешто ново, а како ћете то искористити даље у вашим животима и животима својих ближњих те оних до којих вам је стало, е то је свим на вама. Ја заиста неznam како ћу то знање искористити јер је 100 % непопуларно, једноставно јер је истина. Древно време је тешко проверљиво али се ради о принципима које сам јасно приказао.

Моја кратка биографија :

Што се тиче моје биографије рећу вам следеће што баш неће бити тако кратко приказано, једноставно то је мој стил изражавања. Рођен сам уместо 27. Јуна чак 20. Јула 1979. године у Новом Саду и да моја мајка није добила хормон у вену ради порођаја сада мене неби било на овоме Свету. Већ сам био почео да се гушим. Ипак од

тога сам се опоравио. Док сам био беба опет ме стрефио умало шлог, једва су ме повратили. То сам опет некако преживео и опоравио се али су остале последице на моје очи. Астизматизам иако и без наочара играм кошарку страшно добро. У школу сам кренуо 1. Септембра 1986. у Руми, а њено је име : „Змај Јован Јовановић”. У 1. и 2. разреду основне школе сам ишао на Шаховску секцију али ме је због много „буљења у таблу” почела болети глава и одустао сам од тога иако сам био близу да освојим бронзану медаљу у својој школи. Дуго сам уствари био 2. па онда 3. а онда сам одустао. Тада ме је тадашња наша учитељица Христина Живчић погурала у Глумачку секцију и иако сам био најбољи нисам тамо остао. Што се тиче Малог Фудбала којег смо играли, мало је рећи али сам ту био ванземаљац и голман који је правио параде ласте а истрчавао на свакога и уклизавао и центарфор који је терао до лудила све око себе а давао толико голова да су сви били патолошки љубоморни. Чак су ме и отворено мрзели а то је било по мене врло, уф тешко је рећи шта. Многи су тренирали као Пионири Фудбал али сам за њих био недостижан, истовремено ми уопште нису ишли кросеви и трчања дужа од 0,5 километара када бих полако остајао без даха. Некако сам увек био све и свја. Истовремено моја је генерација обиловала елитним будућим мафијашима и криминалцима а дивљацима што ми баш и није било драго. Имате неку слику како је то могло бити и како је то заиста изгледало. Старије генерације су исто као личности биле најчешће грозне. Увек сам сем на крају 6. разреда основне школе био одличан а тада ми је фалила 1 оцена. Био сам се заиста играо са школом па и није било чудно. Током основне школе сам почео тренирати Кошарку, на распусту између 5. и 6. разреда. Иако сам био врлодобар у Баскету 3 на 3 и 2 на 2 у почетку ми Кошарка баш и није ишла. Знате оно, збуните се пред двокораком и напуцате лопту у таблу или направите кораке а и само трчање ми баш није било јача страна. У 6. разреду ме више занимала кошарка од школе па сам зато и био врлодобар са 4,46 на крају године. Поправио сам трчање и био сам врло прецизан, а постигао сам на једном

тренингу и 24 поена. Тада сам направио можда и Светски рекорд за Гинисову књигу јер сам из дијагонале угла даљег од половине терена погодио без коске 6 пута заредом кош а више ми и нису хтели додавати лопту. Још је било и теже јер је лопта ударала у лишће па видите колико је то било тешко. Мислим да бих погодио још 2 или чак 3 коша ! Крајем те 1992. године сам у Пионирима био најбољи кошаркаш а бољи и 1 године старијих другова из 1978. генерације. У основној школи сам се посебно истицао знањем из : Историје, граматике српског језика, био сам најбољи у сликању па ме је наш наставник и сликар Милан Суба поредио са Паблом Пикасом. Са Ликовне секције из раних разреда : 1., до 4. и данас чувају моје слике и од касније код Милана Субе 5. до 8. разреда а он и сада има неке моје слике. Сликао сам од 7. разреда до 8. праве слике темперама на великој површини, на посебним папирима. Мислио сам да можда студирам сликарство после средње школе. Пошто сам у 7. и 8. разреду ловио инсекте поклонио сам својој некадашњој школи моју колекцију Лептира и Вилин Коњица али преко мојег брата од тетке који је млађи 5 година и однео је тадашњој наставници Биологије. Било их је много на једном великом стиропору : Адмиралци, Лисице, Дневни и Ноћни Пауновци, Купусари, Шафрановци, Плавци, Зорице, Сребрни, Ластин Репак много њих и Европски Једрилац . . . Дуго сам био најбољи и из Биологије. Нисам волео Математичку секцију а терали су ме тамо да бих имао оцену 5. Знате оно имате 3 писмена оцену 5 али због болести недођете на 4. писмени и нема 5 јер је просечна оцена 4,46. . . Било ми је све то мало и смешно. Управо зато сам по правилу био задњи на свим школским такмичењима из Математике, јер ем ме је све то нервирало ем нисам волео а онда присилна трема и блокада мозга. Мој ум је био увек чудан јер сам код куће сам знао урадити све али када се појавим испред наставника или наставнице ја сам био 2. биће, те уместо да будем првак у Физици за 7. разред Републике Србије на Републичком такмичењу ја сам на крају године имао оцену 4. Знате оно потпуни геније али када га нешто закочи, једноставно невреди !

Истовремено наставници који су ме правилно проценили рекли су да сам далеко интелигентнији од целе наше генерације и закључили су са правом да су Вуковци вечног просека 5,00 спрам мене мала деца али ето нешто је мени ипак недостајало. Знате ти Вуковци су сада : инжењери, доктори, правници, професори али ја и даље кажем њихова памет спрам моје је „боранија”, ипак њихова меморија и концентрација су доста већи. Реално мислим да имам њихову концентрацију и сећање, уф то би ми уствари шкодило, знате оно као оверклоковани процесор па га спржи струја. Нејде то тако уопште. Наравно струја код нас су Срчани и Нервни импулси. У том 7. разреду сам одлучио да недозволим више бити врлодобар и на 1. полугодишту те сам цео 7. разред био одличан. Тада сам био најбољи из Техничког васпитања и образовања уз Домаћинство. 8. разред ме је помало нагризао, некако ме нервирала школа и баш сам упропастио то Техничко али ми је због просека на крају године наставник рекао : „Лалићу јер одговараш за петицу и одличан успех или неодговараш и остаје 3 ?” Ја сам рекао : „Ма нека буде тројка.” Надао сам се да ће ми наставник поклонити 5 због прошле године што се и догодило и био сам 4,53 одличан ! Дошао је упис у средњу школу и ја сам се опет „збунио” али је то било уствари чак и смешно. На полагању српског језика и књижевности где је контролор био мој будући разредни старешина за 3. и 4. годину професр Логике и Философије Божидача Пеко, ја сам прочитао малим словима испод неких питања, заокружите тачна решења, видео сам множину али ми је недостајало оно „сва” и добих ја 8 уместо 13,5 поена. Први ми је брат Душан Станојчић који је са мном ишао у разред од 5. до 8. телефоном рекао да сам пао. Сада ја он доктор Стоматологије и постспецијализант на хирургији. Охладио сам се 300 % а те године смо требали ићи заједно на море у Будву, ишли јесмо али ја сам ипак пао. Јован Станојчић његов рођени брат старији годину дана од нас је дипломирани правник и председник Румског одбора Демократске Странке Србије а живи у мојој улици. Како се то све било склопило ? Отишао сам са мајком и погледао резултате на вратима Гимназије Стеван Пузић у Руми

где је и она учила своје 4 године некада давно. Све је било јасно и опет тих 8 поена. Отишли смо да проверимо ипак да није нека грешка и ја сам на испитивању код сада покојне професорице на иста питања добио 13,5 поена а било је довољно 10. Било је заиста мучно а ја и нисам био припремао српски језик јер сам једноставно знао. Морали смо тражити 2. решење ако неуспем да се у Августовском року те 1994. године упишем у Гимназију. Отишао сам у Техничку школу и разговарали смо са директором који се баш спремао на пут за Сједињене Америчке Државе, а његова кућа је управо 1. до наше садашње само он сада живи у Америци, ја сам тада живео на 4. спрату зграде у строгом центру Руме. За њихову школу је било довољно тих 8 поена из српског језика а из математике сам имао 16 поена на полагању у Гимназији. Обећао је 1 сигурно место за мене на некоме од четворогодишњих смерова а имали су и један посебни програмерски са рачунарима мада је то тада било у зачетку. То уопште није било лоше решење али када сам видео „другаре из основне школе” а оно све олош наркомански и пијандуре, сада неки и нису живи, још ме провоцирали као да идем да играм у Реал Мадриду фудбал и шта ћу ја одликаш ту међу њима, опет сам се охладио 300 % ! Пех до пеха а у ту се школу исте генерације на 3. степен Електроинсталатер био уписао мој брат од рођеног ујака Стевана из Ирига, Александар Стојчевић, исте те 1994. године. Отишли смо на море у Будву а онда на припреме код те покојне професорице и добио сам на полагању 16 поена из српског језика и књижевности. Са укупно 88 поена нудили су ми уписивање на Природноматематички смер али сам остао при 1. одлуци са којом сам и дошао на 1. полагање, дакле Друштвено језички смер, као и моја мајка Вера некада, уосталом 1. година је била сасвим иста па се могло пребацити са једног на други смер за 2. годину. 2. година Друштвенојезичког смера је била тежа од Природноматематичког јер смо имали прве 2 године Латински језик а они само 1., дакле 1 предмет више а од 3. године је П.м. смер био тежи. Дошао је 1. Септембар 1994. године и кренуо сам у

Гимназију а разредна ми је у прве 2 године била наш професор Немачког језика Вишеслава Стефановић са којом сам се скоро чуо и био је посетио овог лета 2014. године око неких превода што ћете видети у књизи. Са њом сам и припремао полагање Дојче Шпрахе за свој факултет. Све је у Гимназији кренуло врло добро, свуда сам имао најбоље оцене, па су хтели да будем и председник разреда али онда ОПЕТ ! Немам појима шта, те заређам неколико јединица. Агонија је почела, попут Досије Икс. Поправио сам јединице и извукао килавих 3,12 на крају прве године. То није био мој ниво. У 2. години сам био бољи али ме је мучио Латински језик и иако сам био врло добар џаба када сам пао на поправни испит заједно са мојом сестром од тетке и многим другима. Неки из мојег разреда су имали и по 2 слабе, а неки су и пали на годину. Припремали смо се за поправни са једни професором и знао сам практички више од 90 % а то је сигурно 4 или 5. Поправни је трајао 2 дана а ја сам 1, урадио писмени и побркао због везник „ут” који значи да те се налази у Намерним реченицама са конструкцијом Акузатив са Инфинитивом. Професорица Наташа само рекла : „Није добро, видећемо сутра дали ће бити боље.” Био сам у агонији. Сутра дошло а ја све знао и оно од јуче па јој није било јасно а ја и нисам учио тај 1 дан било шта, само сам рекао за то ут. Разредан Вишесчава тражила оцену 4 за мене али Наташа казала : „Невреди, зафркавао се целе године. Неможе више од тројке. То је то знање, као од прошле године. . .” а ја сам једно време у 1. години граматику најбоље знао. Наташа ми је у 3. години предавала Енглески језик и имао сам оцену 4. Пратили су ме стално малери, ја сам Хемију знао најбоље у целој школи све до задњег зареза у књизи али због поправног нисам добио више од тројке, Физику сам увек знао од 4 до 5 али сам имао од 2 до 4 а таквих је примера било много. Са 3 из Латинског сам био врло добар 3,67 ! Трећа година није вредна помена јер је једина у моме средњошколском школовању била без икаквих проблема. Био сам врло добар са просеком од 3,92 а релано могао сам око 4,18. Прво полугодиште 4. године сам поновио 3,92 и пред нашом тадашњом професорицом

српског језика и књижевности обећао да ћу на крају школске године бити одличан. Сви су се смејали па и она али сам јој тада рекао да су ме покрали и то жестоко јер мој прави просек није био 3,92 већ чак 4,38 ! Што сам обећао то сам и остварио али сам морао бити mudar јер је један погрешан поглед према нашим професорима значило да је све готово и нема одличног успеха. Опет и мој разредни Божиар Пеко није веровао и казао је само на месец дана пред матурски испит, : „Ма немаш ти Лалићу одличан успех;” почео је наводити оцене а ја сам му рекао да ћу поправити : Физику, Информатику, Енглески, Социологију . . Једини сам на последњем писменом добио 5- из Енглеског од тога мешаног Природно-Друштвеног разреда јер тако смо имали слушање језика а они Вуковци су занемели. Ту петицу из Енглеског писменог сам био унапред најавио као и 5 на писменом из Математике али је само због мене професор Милан Јаковљевић променио 1 задатак па га није решио цео разред а та 5 ми је била довољна за 4 из Математике и сигуран одлични успех. Журио сам да решим 4 задатка да нађем времена и начин за овај један али сам погрешно сабрао један задатак пред сам крај када сам све већ решио што је било чак и смешно, суштина је била јасна цаба и да сам урадио за оцену 4 јер мени је требала 5 што је било немогуће. Милан је рекао : „Цаба теби Лале. Ти све урадиш како треба до самог краја па погрешно сабереш.” Средио је он све нас са оним 1 задатком. Професор Енглеског је само рекао : „И за крај једна али вредна петица. Честитам Владимире.” Већ смо се јавно били договорили јер сам имао јаку четворку ако добијем петицу на писменом неморам одговарати усмено за ту највишу оцену. Одлучујући мој одговор је био облик „вимин” за множину које значи жене а они то нису имали појима ! Зато што сам решио један тежак задатак на рачунару током контролног а нисам био присутан током објашњавања њега, јер тада нисам био у школи, професорица ми је рекла иако сам добио 4 да имам 5 за крај ако ми треба за просек. Урадио сам додатни контролни из Физике сам и поправио оцену код новог професора и доктора са 3 на 4 а рекао сам му да сам

одличан. Остала је још Социологија а ми смо тада певали и пили у дворишту. Попио сам 10 Јелен пива од 0,5 литара и дошао у празну учионицу пред професорицу а када сам се мало занео пре него што сам сео, само ме је питала : „Шта је ово сада ?” Ја сам рекао : „Ма мало сам се занео.” Или збунио, разумете суштину. Рекла је да нема потребе да одговарам и уписала ми оцену 5 за крај године, то је било довољно за 4,50 и одличан успех. На Матурском испиту сам само потврдио оцене : Историја 5, Немачки 5, Српски језик и књижевност 3 са просеком 4,33 па је мој разредни Божићар Пеко рекао да сам ту мало подбацио. Уствари то су и биле моје оцене током те школске године у 2. полугодишту пролећа 1998. године. Философски Факултет у Новом Саду, одсек Историја сам уписао на време у 1. Јунском року а био сам на буџету ипак замало и да то уписивање постане крах. Једноставно пре него што сам полагао Историју 2. Светског рата код доктора Дејана Микавице, он је већ био кренуо кући а без те последње оцене и нисам могао уписати. Некако смо га нашли и вратио се назад да ја одговарам. Добио сам оцену 5 а последње питање је било : „Које типове авиона из 2. Светског рата знате све набројати ?” Ређао сам : Штуке, Гота Хортене, Месешмите, Зеро, Спитфајере . . . и то је било то. 1. година је ишла добро али онда је дошао 24. Март 1999. године и бомбардовање Савезне Републике Југославије које сам најавио још у Октобру 1998. а 12. Октобра су и кренула била прва предавања. Видите неки су се смејали али неки уопште нису јер сам им то све чешће спомињао како се 24. Март 1999. године приближавао, чак су ми и родитељи рекли да престанем то причати јер ће ме схватити најблаже као чудака. Много пута сам им рекао сличне прекогниције и често су се догодиле али да будем објективан то су потенцијали. Дакле може али немора. Некада стварно мора. Па да будем искрен рекао сам у аутобусу пред свима близу студентског града : „Сви ви који сте овде ако ме некада видите и небуде бомбардовања СРЈ можете слободно да ме испљујете !” Наравно нису могли, баш пред прве бомбе за које сам знао даће пасти сам рекао оцу Милану да дође по мене. Спаковали смо се и кренули

смо за Руму. Већ при почетку Фрушке Горе а била је већ ноћ видео сам светлост изнад Новог Сада и рекао сам : „А шта је ово сада ?” Можда : „А шта је оно тамо ?” Пошто је мој отац Милан који уопште није видовит 1 % почео да хистерише током већ своје хистеричне вожње а ту је био цар да вас претвори у полумртваца током вожње аута, јер је знао зашто је дошао по мене и зашто сам ја хтео да идем из Новог Сада, рекао је у бесу : „Луд си ко твоја мама ! Шта мислиш да су то бомбе ? То су муње бре !” Наравно биле су бомбе и ракете. Мој старији брат од рођеног ујака Стевана из Ирига, Лазар Стојчевић рођен 1976. године који је тада студирао Електротехнички факултет је док смо били у граду рекао : „Ма рекли су на ББСију да неће бомбардовати Нови Сад и све северно од реке Дунав.” Ја сам му рекао да ће прво баш њега бомбардовати. Управо су прво напали Косово и Војводину истовремено да слома крила Србији како су Усташки Комунисти из Републике Хрватске рекли за Устав из 1974. године : „Србији смо сломили крила;” тада када су од државе и Републике Србије направили лабаву конфедерацију а од Југославије зај.... Ипак све је то прошло некако и вратио сам се на факултет а имао сам просек око 8 иако су ме опет крали и то жешће. Деморалисало ме то сасвим. Истовремено сам дизао тегове и ту сам се исповређивао : прво благи срчани удар на бициклу са оптерећењем и скок пулса са 144 на 172 у минути а све се десило у тренутку, машина је само показивала на Енглеском језику : „хард атацк;” али ме је мој геније спасао па сам се извукао (небих о томе), потом је у истој теретани Флекс на Спенсу уследила повреда кичме, напрсао ми дискус на дубоком чучњу. Било је грозно. Добио сам и почетак бруха + још неке проблеме и завршио сам на операционом столу под пуном анестезијом са дуплом операцијом 2. Октобра 2000. године. Прошло је и то али сам 1. пут изгубио годину. Колеге из исте уписне године 1998. су ми саветовале да тражим да ми дозволе слушање 3. године јер сам очистио 1. а тада су била чудна правила. Нисам хтео а одмор ми је био неопходан. Уписао сам 3. годину 2001. а 4. годину студија 2003. године и стално сам остајао на буџету а имао сам мензу, ишао на

Спенс базен ради пливања и у биоскоп Арена, некада са пријатељима на Билијар и пиће. Такав стил ми уопште није сметао. Заиста. Ипак мене је тај факултет све мање интересовао. Чак ми је понекада био и досадан. Учење ме је замарало, а ухватило ме нешто као ултраспавање. Било је дана када сам спавао и по 20 сати. Често бих заспао са књигом на челу а при томе и нисам скинуо наочаре. То је било страшно. Можете мислити колико сам онда тек учио. 1,5 сат дневно, мало гледао телевизију и нешто јео, понекада отишао у теретану да вежбам и то је било то. Овако се незавршава и основна школа а камоли факултет. Овакво спавајуће стање је трајало скоро 2 године, од 14 до 20 сати дневно. Био сам као пијан. Можда је то било повезано са Срцем ? Незнам. Ипак је и то било прошло. Зато сам толико дуго и студирао а Апсолвентски стаж који ми је почео Октобра 2004. и завршио се крајем Септембра 2005. године сам одужио до 1. Јуна 2009. године када сам дипломирао на тему : „Вук Стефановић Караџић и Црна Гора” и то опет код професора а доктора Дејана Микавице код којег сам последњи и полагао за упис Јуна 1998. године. Асистент му је био доктор Владан Гавриловић уз још 2 млађа професора од којих је један Магистар и студирао једну годину са мном. Владану се није допало то што непризнајем и 20 % званичну Историју, одмах је нападао Јована Илић Деретића уз закључак : „То није добро што кажете да непризнајете и 20 % званичну Историју. Све остало је да идемо у причу Јована Илић Деретића, Срби народ најстарији;” мада је то тако 1. дефинисала Олга Луковић Пјановић; и причао о томе да ми имамо своју Историју а да смо се у 7. веку доселили на Балкан. Прво нити се то звао Балкан већ Хелм, нити су оно били Славијани већ Срби под разним именима а досељени не у 7. већ од почетка 4. до краја 7. века и то међу своје живе предке. Досељеници су били : део дела дела њих. Ти живи предци смо опет већински били ми Срби Ариани ! Питао ме је какве везе имају Сербона и Зевс са Србима и мојом темом дипломског рада а ја сам их пред дипломски јасно упитао јер могу барем да напоменем како ја схватам антику и Србе. Одговор је био :

„Можете колега . . .” Дипломирао сам са оценом 7 а укупни просек од 7,19. То вам је моја прича са тим што ме је 16. Јануара 2013. ударила страшно јака срчана аритмија и једва сам преживео, дакле током писања књиге. Надам се да вам је ова моја исцрпна прича била интересантна „?” Такође се надам да ће вам књига бити веома интересантна јер сам уложио много труда у њу уз многе непреспаване ноћи а 1. сам од Историчара Романтичара и Аутохтониста који је великим делом за своју књигу користио и ауторе званично сасвим признате. Дакле, то неможе ико доводити у питање. Ту је моја разлика од осталих научних истраживача. Још једном поздрав/дравикос и желим вам упорност и концентрисаност током читања моје књиге јер она је и уџбеник, не баш класично написан, али свакако уџбеник. Поздрав од Владимира Лалића, професора Историје из народа Србијан Ариа !

